

Regeren? Delegeren!

We kennen allemaal de metafoor in de Bijbel dat wij het lichaam van Christus zijn. Veelal wordt dit gebruikt om te (s)preken over eenheid en dergelijke onderwerpen. In dit stuk wil ik het niet over christenen die als geheel het lichaam van Christus vormen, maar over ieder individu. Pak a.u.b. je Bijbel er even bij voor je verder leest, aangezien ik veel stukken aanhaal, en ik denk dat het goed is om die tijdens dit stuk ook zelf te lezen.

‘Waarom
laat God niet
iedere
ochtend
voldoende
voedsel-
pakketten in
Afrika uit de
hemel
vallen?’

In het Oude Testament is God degene die leiding geeft. Dit uit zich uiteraard in heel veel dingen, maar ik wil de nadruk leggen op het voedsel dat hij geeft, iedere ochtend van de uittocht opnieuw: manna (Ex 16:35). In het Nieuwe Testament is er Jezus, die boven alles natuurlijk gekomen om onze zonden te vergeven, maar daarnaast gaf hij het voorbeeld aan ons hoe we de taken van God zelf op ons moeten nemen. Jezus, de vermenselijking van God, geeft op eenzelfde manier als God in het OT regelmatig mensen te eten. Waarom gebeurt dat nu niet meer?

Waarom laat God niet iedere ochtend voldoende voedselpakketten in Afrika uit de hemel vallen? Wat we kunnen zien in de rest van Nieuwe Testament, na Jezus' hemelvaart, is echter iets volstrekt anders. Om een voorbeeld te geven: toen er hongersnood was in Jeruzalem zorgde Paulus voor collectes binnen de gemeentes die hij had gesticht (Rom 15:25-28). Terwijl God net zo goed nog een wondertje had kunnen verrichten. Maar wij zijn degenen die geroepen worden om anderen eten te geven! Een vergelijkbaar fenomeen zien we als het om gebedsgenezing gaat. In het OT genas God, daarna genas Jezus, en daarna kregen mensen de gave van gebedsgenezing! (1 Kor 12:9) Dit alles komt samen in de uitspraak dat wij het lichaam van Christus zijn. Wij zijn het lichaam van Christus. Wij zijn God op aarde! God heeft de verantwoordelijkheid voor Zijn werk in onze handen gelegd! Al die dingen die God deed voor zijn volk in het Oude Testament en die Jezus

deed in het Nieuwe Testament, zijn de dingen die wij nu moeten doen!

Buiten het feit dat dit in mijn ogen een zeer plausible verklaring is, is het ook goed Bijbels te onderbouwen. Vergelijk deze twee verzen eens: *Joh 8:12: Ik ben het licht voor de wereld* en *Mat 5:14: Jullie zijn het licht in de wereld*. Tegelijkertijd is Jezus zelf het licht in de wereld, en inspireert hij ons om het licht in de wereld te worden! En kijk ook eens naar de laatste woorden van Jezus, vlak voordat hij werd opgenomen in de hemel in *Marcus 16:17-18*, waarin hij ons de opdracht geeft om de wereld in te gaan en in feite precies hetzelfde te doen wat hij deed! Maar het meest duidelijk is het verwoord in *1 Joh 4:12: Niemand heeft God ooit gezien. Maar als we elkaar liefhebben, blijft God in ons en is zijn liefde in ons ten volle werkelijkheid geworden*.

Met het delegeren van zijn werk heeft God een enorm risico genomen. Een volmaakte, perfecte God leeft nu in zondige lichamen. Onze vrijheid is een prachtige maar ook zware verantwoordelijkheid. En helaas moeten we vaak constateren dat we er niet goed mee omgaan. Dan kun je denken aan de kruistochten, Ku Klux Klan, etc, maar ook aan de zondes die we zelf elke dag opnieuw begaan. Een pijnlijk stuk vinden we in mijn ogen in *1 Kor 6:15*. Ik weet niet goed hoe letterlijk of metaforisch dit te nemen is, maar in de trend van de Bijbel ga ik voor de laatste optie: Omdat God onze vrijheid respecteert zijn wij in staat om een lichaamsdeel van God tot hoer te maken! De God die mensen moeten zien is niet God zelf. Men moet God door ons zien. En met het beeld dat de seculiere samenleving van christenen, en dus van God, heeft, is de conclusie eenvoudig te trekken dat we nog een hoop te doen hebben!

Hoe kunnen wij praktisch daadwerkelijk God op aarde zijn. En proberen we dat niet al, aangezien we allemaal Jezus proberen te volgen? Ja, in zekere zin wel denk ik. We vormen gemeenschap met onze gemeente, met Ichthus. We proberen zilverder te leven dan veel andere studenten om ons heen. Maar is dat alles wat God op aarde nu zou doen? In hoeverre bestrijden wij daadwerkelijk het onrecht in de wereld, zoals de discipelen deden? Om naar Afrika te gaan moet iedereen 'niet aan denken', en die zwerver lopen we liever met een grote boog omheen. In hoeverre proberen we daadwerkelijk mensen bij God te brengen, zoals de discipelen deden? Bij het woord

evangelisatie krijgt iedereen spontaan de kriebels. God vraagt ons niet alleen om Hem en om ons netjes te gedragen. Hij heeft ons de wereld gegeven om die te dienen zoals Hij dat zelf deed en nu zou doen. Hij heeft ons de verantwoordelijkheid gegeven om armoede te bestrijden, om ziekte uit de wereld te helpen en om mensen bij Hem te brengen. We vragen ons vaak af waarom God zo afwezig is (of lijkt). Ik ook. Ik denk dat het mijn grootste worsteling is met het geloof, hoe 'basic' hij ook is. Maar Jezus heeft het niet voor niets over 'in hem zijn'. *Joh 15:5* en *Hand 9:5* geven heel duidelijk aan dat wij niet alleen Jezus' plaatsvervaarders zijn, maar dat wij in feite Jezus zelf zijn! En in *Romeinen 8* staat duidelijk dat wij nu leven door zijn eigen Geest die Hij over ons heeft uitgestort. In feite zijn wij dus zelf God, door de Geest. Als het goed is in ieder geval. Dus als God afwezig lijkt, betekent dat niet dat wij als christenen God te kort doen in ons eigen gedrag?

Ik vind het een lastig onderwerp. Vooral omdat het uiteindelijk allemaal om liefde gaat. En wie ben ik om te oordelen over het gedrag van een ander? Maar als ik kijk naar de Farizeeërs in de Bijbel en hen vergelijk met de christelijke samenleving van nu zie ik niet veel verschillen. In ieder geval veel minder dan als ik ons vergelijk met Jezus of Paulus. En dat is denk ik een zeer pijnlijke grens die overschreden is. Natuurlijk zijn we niet allemaal zo krachtig als Paulus en hebben we niet allemaal de roeping om negertjes te gaan voeden, maar we worden wel allemaal geroepen om ons hele leven aan God te geven, en hem te dienen (*Marc 8:35*, *Kol 3:17*). En om uit de wereld te stappen, wereldse zaken achter ons te laten (*Rom 12:2*, *1 Kor 3:3*, *Fil 3:7-8*), is een enorme stap, omdat het verschil tussen deze wereld en het ware christendom uit de tijd van de Bijbel zo ongelooflijk groot is. En we zijn allemaal niet perfect, en het is een proces, blablabla, maar het is ongelooflijk belangrijk om voortdurend kritisch hierin te blijven naar jezelf en te bedenken dat wij, jij en ik, degenen zijn die God vertegenwoordigen op aarde.

Natuurlijk laat dit stuk veel ruimte aan discussie en vragen over, die ik overigens graag hoor van jullie. Ook, of zelfs juist, als je het niet met me eens bent. Een van die vragen is denk ik wat God nog wel doet in deze wereld? Waarom bidden we bijvoorbeeld dan nog? Ik denk dat God luistert, observeert, geëngageerd is, maar dat alles wat hij daadwerkelijk doet via de Heilige Geest, en dus ons, gaat. Ik zal daar verder niet te veel op ingaan, aangezien we dan in de complexe theologische discussie van de drie-eenheid geraken.

Ik wil afsluiten met een citaat uit 'Teleurgesteld in God' van Philip Yancey. De Richard die genoemd wordt is een goede vriend van de schrijver die het uitgangspunt is van het boek.

"Richard kent moeder Theresa niet, maar hij kent mij. En dat is het meest vernederende aspect van de leer van de Heilige Geest. Richard zal waarschijnlijk nooit een stem uit een stormwind horen die al zijn vragen oplost. Waarschijnlijk zal hij in zijn hele leven nooit persoonlijk neen glimp van God opvangen. De enige die hij te zien krijgt, ben ik."

Frank

Goud & Korte
Nieuw: het nieuwe jaar inluiden op KN13